

1

Huszonkét éves voltam, és amíg Budapestre nem mentem, sosem láttam halottat. Pedig eredetileg nem is oda indultam.

Kiscsajjal a Gellért Hotel közelében lévő új metróállomáson szálltunk le és elsétáltunk a rakparton a Bartók Béla út felé, ahová Kiscsaj hívott, hogy töltsen ott az éjszakát. Az apja fogorvosi rendelőjében.

Annak ellenére, hogy már október volt, egész nap fűledt volt az idő. A nap utolsó sugarai lágy ró-

futottam, ahogy csak bírtam a bazaltköveken át a fuldokló megmentésére. Ha átgondoltam volna, nem mentem volna, de nem volt veszíteni való idő. És bár a Duna nyugodtan hullámozott, a víz nagy úr, pár másodperc és elérhetetlen messzeségre sodorja a testet.

Néhány határozott csapással elértem a megfelelő magasságot, a test szinte magától odaúszott hozzám, majd belém ütközött. Egyik kezemmel átfogtam a hóna alatt, és a másik kezemmel úszva

oázis volt a sivatagban.

Néhány követ eltolta utolsó erőmmel óvatosan egy szikladarabra engedtem az ember fejét, úgy, hogy a hullámok ne érhék a száját és az orrát. Ekkor megláttam az arcát.

Férfi volt. Fekete, göndör haja a homlokára tapadt. Világoskék szemei tágra nyitva meredtek olyan távolságba, amit élő ember sosem láthat. Egy utolsó meglepődést láttam rajta, mintha azt mondaná:

János és a dunai halott

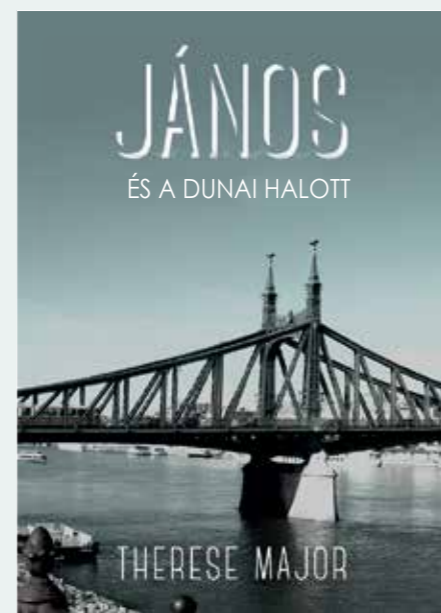
A Hollandiában élő János Golfjával elutazik a Balatonra. Németország déli részén tönkremegy az autója. Szerencsére egy magyar család felveszi lakókocsijába, ám a Balaton helyett Budapestre viszik! Ami ezután történik, elolvashatja Major Terézia izgalmas új regényében. A szerző hozzájárult ahhoz, hogy a Most Magyarul! Hongarije Magazine közléte két nyelven a könyv első fejezetét. Reméljük, hogy magyar kiadásban is megjelenhet majd a teljes könyv.

zsaszínre festették az eget, és a folyó felől enyhé szellő hűsítette a várost. Elgondolkodtam, hogy vajon valóban meg szeretném-e ismerni Kiscsajt közelebbről. Nem volt túl beszédes, se túl szép az a sápadt arcával, halványkék szemével, rövid, rozsdabarna hajával és apró, sovány termetével. De arra az egy estére, amíg maradok, jó lesz. Az őt körülengő, korábban elfogyasztott kolbász illatától pedig éhes lettem.

Egy pillanatra megálltunk, hogy megnézzük, ahogyan egy félmeztelen férfi kisebb bazaltköveket pakolt arrébb a folyó partján, apró öblöt alakítva ki magának a sekély vízben a part oldalában. Körülötte egy kiskutya szökdecselt és ugrált be és ki a vízből. Mikor a kövek zárt medencét formáltak, a hajléktalan levette a nadrágját, a sárga szatyor mellé helyezte a köveken, majd elhelyezkedett a fürdőjében. Kezeit széttárta, fejét egy kőnek támasztotta és élvezte a délutáni napsütés melegét.

– Na, egy tiszta csöves... – akartam mondani, – amúgy szabad csak úgy fürdeni a folyóban? – Igazából nekem is jól esett volna, de ekkor Kiscsaj öklendezni kezdett. Halovány szemei kidülledtek és a Szabadság hídra meredtek, kezét a szája elé kapta és majdhogynem elhányta magát.

Gyorsan a híd felé néztem. Egy emberi alak szinte lassított felvételben hullott alá, majd becsapódott a vízbe. Ösztönösen földre dobtam a táskámat és

húztam magammal a partig. Nehéz volt, de holland vagyok, apám fríz, mi sosem adjuk fel. Hála az égnek, végre talajt éreztem a lábam alatt. Lihegve felálltam, a tudóm szinte kiszakadt a mellkasomból. Ekkor mindkét hónalja alá bedugtam a karomat és úgy emeltem ki, óvatosan hátrafelé lépkedve, a hajléktalan ülőfürdője felé. Az már elment. A nadrágja, nejlonszatyra és kiskutyája se volt sehohol. De a fürdője most szinte

– Hát ezt nem pont így terveztem.

Hóha – más nem jött ki a számon. Az ijedtségtől hátrahőköltem és elestem.

A Gellért tére éppen a pillanatban megérkeztek a sívítók rendőrautók és mentők. A rendőrautók elállták az utat, rendőrök ugrottak ki belőlük és heves mozdulatokat intéztek a többi autós felé, míg a forgalom nagy nehezen leállt. A mentősök sietve hordágyat húztak ki a mentőautóból, az ápolók fehér tornacipőben ugráltak felém a köveken. Közösen kihúzták mellőlem a halottat, a vízből kiemelve óvatosan a hordágyra fektették. Csak ekkor láttam meg a hurkot, egy vékony zsinór volt. Halkan hozzátűdött a szürke kövekhez, miközben a mentősök fel, az utca felé másztak. Egyikük átesett a kötélre, felvette, felgöngyöltte és óvatosan a halott mellkasára helyezte.

Feltápaszkodtam és kifulladtan kerestem egy bazaltkővet, hogy leüljek és egy kicsit összeszedjem magam.

– A folyóban tilos ám fürödni! – szólt egy hang a hátam mögül. Egy rendőr volt. Tablettel a kezében fotózta a hidat, a folyót, a hajléktalan fürdőhelyét és engem is. – Maga kicsoda? ■

Fordította: Törteli Nikolett

www.mboox.nl

'János vertrekt in zijn Golfje naar het Balatonmeer in Hongarije. In Zuid-Duitsland laat zijn auto hem echter in de steek. Gelukkig kan hij met een Hongaarse familie meeliften tot Boedapest! Wat er daar gebeurt, leest u in het spannende nieuwe boek van Therese Major, waarvan Most Magyarul! u het eerste hoofdstuk tweetalig mag aanbieden. Hopelijk komt er ook een volledige Hongaarse vertaling en wellicht lukt het om het boek ook in Hongarije uit te geven.

1

Ik was tweeëntwintig en had nog nooit een dode gezien, tot ik in Budapest kwam, en ik zou niet eens naar Budapest.

Chickie en ik waren uitgestapt bij het nieuwe metrostation vlak bij het Gellért Hotel en we wandelden over de benedekade van de Donau naar de Bartók Béla straat waar zij me had uitgenodigd voor de nacht. In de tandartspraktijk van haar vader.

Het was de hele dag broeierig geweest, ofschoon het al oktober was. De laatste zonnestralen kleurden de lucht zachtroze en vanaf de rivier woei een verkoelende bries over de stad. Ik vroeg me af of ik nader tot Chickie wilde komen. Ze was niet erg spraakzaam, noch van een uitbundige schoonheid met haar bleek gelaat, fletsblauwe ogen, korte roestbruine haar en kleine, magere gestalte. Maar voor die ene nacht dat ik hier blij-

János en de dode in de Donau

ven zou, was ze mooi genoeg. En de geur van gegeten Hongaarse salami die om haar heen zweefde maakte me hongerig.

We stonden een moment stil om te kijken hoe een halfnaakte man kleine basaltblokken uit de oever van de rivier sleepte en er een haventje van bouwde in het ondiepe water tegen de walkant. Een klein hondje drentelde om hem heen en sprong in en uit het water. Toen de stenen een afgesloten ruimte vormden, trok de zwerfver zijn broek uit, legde die naast een gele plastic tas op de keien en liet zich in zijn bad glijden. Met zijn armen gespreid, het hoofd tegen een steen gevlijd koesterde hij zich in de zoelte van de middagzon. 'Een reine zwerfver,' wilde ik zeggen, en: 'Mag dat, baden in de rivier?', ik had er ook wel zin in, toen Chickie naast me kokhalsgeluiden maakte. Haar fletse ogen puilden uit en staarden naar de Vrijheidsbrug, ze sloeg haar hand voor haar mond en gaf nog net niet over.

Ik wierp een snelle blik naar de brug. Daar duikelde in slow motion iemand door de lucht en petste op het water. Instinctief smeed ik mijn weekendtas neer en sprintte zo snel het ging over de basaltblokken om de drenkeling te redden. Als

ik erover na ging denken, deed ik het niet meer en er was geen seconde te verliezen. Ook al leek de Donau kalm te kabbelen, water is een sterke kracht, in enkele tellen zou het lichaam weggedreven zijn, onbereikbaar.

Met een paar ferme slagen was ik op de juiste hoogte, het lichaam dreef als vanzelf naar me toe en botste tegen me aan. Ik haakte mijn ene onderarm onder zijn oksel en sleurde, zwemmend met mijn andere arm het lijf naar de oever. Het was zwaar, maar ik ben een Nederlander, mijn vader is een Fries, wij geven nooit op.

Goddank voelde ik eindelijk bodem onder mijn voeten. Hijnend ging ik staan, mijn longen knapten bijna uit mijn borstkas. Ik stak nu mijn beide armen onder de oksels van de drenkeling en hees hem, achterwaarts voorzichtige stappen zettend, naar het zitbad van de zwerfver. Die was al weg. Ook zijn broek en plastic tas en het hondje waren nergens meer te bekennen. Maar zijn bad was als een oase in de woestijn.

Ik duwde een paar stenen opzij en met mijn laatste krachten legde ik voorzichtig het hoofd van de bijna-verzopen op een grote kei, zodat de golven

zijn mond en neus niet konden bereiken en ik bekeek zijn gezicht.

Het was een man. Zwarte, krullerige haarlokken plakten tegen zijn voorhoofd. Zijn lichtblauwe ogen stonden wijd open en staarden naar een verte die niemand op aarde zien kan. Ik las er een laatste blik van verbazing in, iets als: 'Dit was niet de bedoeling!'

'Whoa ...' Meer wist ik niet uit te brengen. Van schrik deed ik een pas achteruit en viel.

Over het Szent Gellért plein kwamen op hetzelfde moment gillende politieauto's en ambulances aangereden. De politieauto's blokkeerden de weg, agenten sprongen naar buiten en maakten heftige gebaren naar het verkeer dat met horten en stoten tot stilstand kwam. Ambulancepersoneel trok behendig een brancard uit de wagen, verplegers hupten op witte gympen over de stenen

naar me toe. Met zijn allen sleepten ze de dode bij me weg, hesen hem uit het water en legden hem voorzichtig op de baar. Pas op dat moment zag ik de strop, een dun koord. Het tikte zacht tegen de grijze keien, terwijl de verplegers naar boven, terug naar de straat klommen. Een van hen struikelde over het touw, raapte het op, rolde het tot een lus en legde het behoedzaam op de borst van de dode man.

Ik kwam half overeind en zocht nahijgend een basaltblok om op te zitten en even bij te komen. 'Het is verboden te zwemmen in de rivier,' klonk in het Hongaars achter me. Het was een politieagent. Met een tablet in zijn hand maakte hij foto's van de brug, de rivier, het bad van de zwerfver en van mij. 'Wie bent u?' ■

Een verrassende detective met een vleugje historie in het Boedapest van nu!
ISBN 978-94-927-8218-0 NUR 301
€ 15, exclusief verzendkosten
Te bestellen via de boekhandel en/of
Uitgeverij M.BOOX: www.mboox.nl